

HỒI THỨ HAI

SỢ AI KHÔNG SỢ, SỢ MỸ NHÂN

Quái nhân đứng bên trong cửa dùng cái thiết câu để gõ cửa. Hấn lạnh lùng nói:

-Ta là người chứ không phải dã cẩu. Khi vào phòng người khác bao giờ cũng gõ cửa.

Lúc hấn nói, gương mặt bị người ta hốt một nửa không ngọt co rúm lại thêm nhăn nhó, đã giống người khóc mà cũng giống người cười.

Ngó thấy quái nhân, Thiết Diện Phán Quan cũng không nhìn được, người run bần bật.

Hấn chưa phát giác quái nhân ở đâu tới, có việc gì?

Câu Hồn Thủ lùi lại hai bước cất tiếng hỏi:

-Liều Dư Hận?

Quái nhân từ trong cổ họng phát ra tiếng cười như tiếng đao chặt sắt rồi đáp:

-Không ngờ trên cõi đời này còn có người nhận ra ta được. Hay lắm! Hay lắm!

Thiết Diện Phán Quan ngơ ngác hỏi:

-Các hạ là Ngọc Diện Lang Quân Liều Dư Hận đấy ư?

Hấn lẩm bẩm:

-Con người thế kia mà kêu bằng Ngọc Diện Lang Quân thì thật là kỳ.

Quái nhân lẳng lặng không đáp. Vẻ mặt buồn rầu, tự nói một mình:

-Đa tình tự cổ không dư hận, vãng sự như yên bất kham đề. Hiện này Ngọc Diện Lang Quân chết rồi, đáng hận là Liều Dư Hận hãy còn sống.

Thiết Diện Lang Quân biến sắc hỏi:

-Các hạ ... các hạ đến đây làm chi ?

Dường như hấn rất sợ quái nhân. Tiếng nói run run mà lạc giọng.

Liều Dư Hận lạnh lùng đáp:

-Mười năm trước Liều Dư Hận cũng tưởng mình chết rồi. Không ngờ vẫn phải sống mãi cho đến bây giờ, Liều mỗ tới đây để tìm chết mà thôi.

Thiết Diện Phán Quan hỏi:

-Tại sao các hạ lại muốn chết ?

Liều Dư Hận đáp:

-Vì người không muốn cho ta chết thì ta phải làm cho người chết.

Thiết Diện Phán Quan sững sốt đứng ngay người ra.

Câu Hồn Thủ cũng nét mặt xám xanh.

Giữa lúc ấy, mọi người lại nghe có tiếng gõ cửa nổi lên.

Lần này thì người gõ cửa còn ở bên ngoài nhưng đột nhiên y đã tiến vào. Cửa không mở y cũng vào được.

Cánh cửa bằng ván gỗ rất dày ở trước mặt y cũng biến thành tờ giấy mỏng.

Y không dùng một thứ gì để đập cửa mà cũng chẳng đá chân vào, cứ đi tự nhiên tiến về phía trước là cánh cửa trước mặt tan nát ra liền

Nhưng coi người y chẳng có vẻ gì ngang ngạnh cứng cỏi mà còn là con người văn nhược thư sinh phong độ rất hòa nhã. Gương mặt trắng trẻo sạch sẽ, bao giờ cũng lộ nụ cười.

Y mỉm cười nói:

-Tại hạ cũng là người và cũng gõ cửa.

Thiết Diện Phán Quan phát giác lúc y cười, trong khoé mắt lại đầy sát khí mà sắc như lưỡi dao.

Câu Hồn Thủ tiến gần thêm mấy bước, la thất thanh:

-Tiêu Thu Vũ !

Người kia mỉm cười đáp:

-Hay lắm ! Các hạ là người có kiến thức, nhãn lực cũng hay lắm !

Thiết Diện Phán Quan lại lộ vẻ xúc động hỏi:

-Phải chăng là Đạon Trường kiếm khách Tiêu Thu Vũ.

Người kia gật đầu thờ dãi đáp:

-Thu phong, thu vũ sâu sát nhân. Vì thế mỗi khi giết người ta không khỏi buồn tủi.

Thiết Diện Phán Quan không nhin được hỏi:

-Buồn rầu vì nỗi gì ?

Tiêu Thu Vũ hững hờ đáp:

-Bây giờ cái buồn của ta là không hiểu ta hạ thủ giết người hay là Liễu huynh phải ra tay ?

Thiết Diện Phán Quan lại cười lớn, nhưng tiếng cười tựa hồ bị ứ lại trong cổ họng. Chính hẳn nghe mình cười cũng tưởng là mình khóc.

Câu Hồn Thủ càn chân tay luống cuống không ngớt nhìn ngang nhìn ngửa, tựa hồ muốn kiếm đường ra.

Đột nhiên nghe tiếng người cười hỏi:

-Ông bạn tìm chi vậy? Phải chăng ông bạn tìm đôi Ngân Câu ?

Người nay đứng trước cửa sổ mặt ồm ồm và đem nhem.

Thân hình vừa bé nhỏ vừa thấp lùn nhưng mặt đỏ như lửa. Tay cầm đôi ngân câu và chính là đôi Ngân Câu của Câu Hồn Thủ.

Y mỉm cười nói tiếp:

-Thiết Câu thì ta đã đem lại giúp ông bạn. Vậy ông bạn đón lấy.

Người đó nói rồi khẽ vung tay một cái. Cặp Ngân Câu từ từ bay về phái Câu Hồn Thủ một cách rất chậm chạp tựa hồ như có một bàn tay vô hình đang đỡ ở dưới.

Thiết Diện Phán Quan nhận ra được người này, la thất thanh:

-Phải chăng các hạ là Thiên Lý Độc Hành Độc Cô Phương?

Độc Cô Phương gật đầu đáp:

-Tại hạ trước nay ít khi tiền vào phòng người khác nhưng lần này ra ngoài lệ đó.

Lời nói vừa dứt đã không thấy người đâu nữa.

Đột nhiên hắc xuất hiện ở trước cửa ra vào và gõ cạch cạch mấy tiếng. Tiếng gõ cửa vừa vang lên đã thấy hắc đứng trước cửa sổ. Hắc do cửa sổ chuồn vào cười rộ nói:

-Tại hạ là người nên trước khi vào nhà đã gõ cửa.

Cánh cửa vào hiển nhiên đã bể tan tành mà hắc còn quay ra gõ rồi mới chạy lại phía cửa sổ tiến vào.

Câu Hồn Thủ đón lấy song câu của mình rồi đột nhiên lớn tiếng hỏi:

-Các hạ cũng kiếm bọn tại hạ để phiến nhiều chăng?

Độc Cô Phương lạnh lùng đáp:

-Tại hạ không giết loài dã cẩu mà chỉ coi người khác hạ sát.

Hắc mạnh dạn kéo ghế ngồi gần sát cửa sổ.

Cảnh vật ngoài cửa sổ biến đổi rất nhiều.

Lục Tiểu Phụng vẫn nằm yên trên giường một cách rất thoải mái. Dường như bất luận một việc gì xảy ra ở đây cũng hoàn toàn không can hệ đến chàng.

Liễu Dư Hận, Tiêu Thu Vũ, Độc Cô Phương là những người mà chàng đã biết cả.

Trên chốn giang hồ ít ai không biết đến ba nhân vật này nhưng bây giờ mà Lục Tiểu Phụng vẫn nằm yên trên giường không bước xuống thì những người như chàng lại càng rất hiếm. Dường như chàng chuẩn bị cứ nằm ỳ ra ở trên giường.

Độc Cô Phương, Tiêu Thu Vũ, Liễu Dư Hận, nếu ba người này mà vẫn chưa phải là người lạnh lẽo nhất, cổ quái nhất thì cùng vào hạng hiếm có trên đời. Thế mà hiện giờ họ xuất hiện cả ở nơi đây kể cũng là một chuyện lạ. Họ đến đây để làm gì?

Câu Hồn Thủ tuy trong lòng khiếp sợ nhưng vẫn làm bộ lạnh lùng hỏi:-Giữa Thanh Y Lâu và ba vị vốn không có hiềm khích gì, tại sao hôm nay ba vị lại đến tìm anh em tại hạ?

Tiêu Thu Vũ đáp:

-Vì ta thích thế.

Hắn cười rộ nói tiếp:

-Trước nay ta thích giết ai là giết người đó. Bữa nay ta muốn giết các người nên tới đây để hạ sát.

Câu Hồn Thủ liếc mắt nhìn Thiết Diện Phán Quan rồi thủng thẳng hỏi:

-Còn các hạ không thích thì sao?

Tiêu Thu Vũ đáp:

-Khi ta không thích thì người có quỳ xuống mà năn nỉ ta hạ sát, ta cũng chẳng thêm động thủ.

Câu Hồn Thủ buông tiếng thở dài.

Giữa lúc ấy, Thiết Diện Phán Quan vọt lên không xoay mình đi. Trong tay hắn đã cầm đôi bút phán quan đen sì, quét ngang nhằm điểm vào huyệt Nghinh Vương trên người Liễu Dư Hận.

Chiêu thức của Thiết Diện Phán Quan tuy chẳng có gì là ngoạn mục nhưng mau lẹ và chuẩn đích phi thường.

Liễu Dư Hận vẫn lơ đi như chưa ngó thấy cặp phán quan bút.

Hắn tiến lên một bước, bỗng nghe đánh " sộp " một tiếng. Cặp phán quan bút của Thiết Diện Phán Quan đã đồng thời đâm vào đầu vai và trước ngực Liễu Dư Hận.

Đồng thời trái Thiết Câu ở trong tay Liễu Dư Hận đã đánh trúng vào mặt Thiết Diện Phán Quan một đòn nặng.

Thiết Diện Phán Quan đột nhiên bể mặt. Hắn chưa kịp bật tiếng rú đã ngã ngửa ra nhưng Thiết Câu ở trong tay mặt Liễu Dư Hận đã móc lấy người hắn không để té xuống.

Cặp phán quan bút của Thiết Diện Phán Quan cắm vào da thịt Liễu Dư Hận tuy không trúng huyệt đạo nhưng đâm rất sâu.

Liễu Dư Hận tựa hồ không cảm giác thấy gì hết. Hắn lạnh lùng nhìn bộ mặt máu thịt bầy nhầy của Thiết Diện Phán Quan lạnh lùng hỏi:

-Té ra cái mặt này không phải bằng sắt sao lại kêu bằng Thiết Diện?

Thiết Câu giơ lên, Thiết Diện Phán Quan bay qua cửa sổ ra ngoài để đi báỉ kiến Phán Quan thật.

Giữa lúc ấy cặp Ngân Câu của Câu Hồn Thủ cũng vung lên và bay ra ngoài cửa sổ.

Người hấn còn ở trong nhà, mặt xám như tro tàn. Hai tay rũ xuống, những khớp xương tay đều máu chảy đầm đìa.

Thanh đoản kiếm trong tay Tiêu Thu Vũ máu vẫn còn nhỏ giọt.

Hắn mỉm cười ngó Câu Hồn Thủ nói:

-Xem chừng từ này trở đi hai tay của ông bạn chẳng thể bắt được hồn ai nữa.

Câu Hồn Thủ không ngớt nghiêng rằng vang lên những tiếng ken két. Đột nhiên hấn quát hỏi:

-Sao người còn chưa giết ta?

Tiêu Thu Vũ lạnh lùng đáp:

-Vì bây giờ ta không cao hứng giết ông bạn. Ông bạ trở về bảo cho đồng bọn ở Thanh Y Lâu hay trong vòng hai tháng tốt hơn hết hãy ngoan ngoãn nằm yên trên lầu, nếu không thì ta e rằng khó lòng sống nổi.

Câu Hồn Thủ biến đổi sắc mặt mấy lần, không nói gì nữa, hấn cầm đầu đi ra cửa.

Không ngờ Độc Cô Phương đột nhiên lại xuất hiện ra trước mặt lạnh lùng nói:

-Người đã do cửa sổ tiến vào thì bây giờ cũng do đường cửa sổ mà ra.

Câu Hồn Thủ hằm hằm nhìn hấn nhưng rồi cũng nhảy cửa sổ chuồn ra.

Liễu Dư Hận đang chăm chú nhìn cảnh đêm tối tịch mịch bên ngoài. Hai cây phán quan bút hầy còn cắm ở trên người hấn.

Tiêu Thu Vũ tiến lại nhẹ nhàng nhổ ra cho hấn rồi ngó máu chảy đầm đìa trước ngực hấn. Cặp mắt họ Tiêu vốn lạnh như băng lúc này tựa hồ lộ vẻ đồng tình và thương xót.

Liễu Dư Hận bỗng thở dài nói:

-Đáng tiếc, đáng tiếc.

Tiêu Thu Vũ hỏi:

-Có phải đáng tiếc là lần này ông bạn lại không chết?

Liễu Dư Hận không đáp. Tiêu Thu Vũ cũng thở dài lộ vẻ buồn rầu đáp:

-Tội gì mà ông bạn khổ tâm như vậy?

Độc Cô Phương cũng thở dài nói:

-Người làm đứt ruột người khác thì chính người cũng phải đứt ruột.

Trong nhà đã có một người chết. Cuộc ẩu đả xảy ra rất náo loạn mà Lục Tiểu Phụng vẫn mặc kệ, tưởng chừng không ngó thấy mới thật là kỳ. Kỳ hơn nữa là ba người kia dường như cũng không nhìn thấy chàng và tựa hồ không biết có người nằm trên giường.

Giữa lúc ấy đột nhiên ngọn gió đêm đưa tiếng nhạc du dương tới. Khúc nhạc vang lừng và rất lọt tay như tiên nhạc.

Độc Cô Phương phấn khởi tinh thần và trầm giọng nói:

-Đến nơi rồi!

-Ai đến nơi?

Nhân vật này tấu nhạc mà tiếng nhạc mỹ diệu thế?

Lục Tiểu Phụng cũng nghe thấy rồi. Khúc nhạc này bất luận là của ai cũng được chú ý lắng tai nghe.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên phát giác trong nhà đang đầy mùi máu tanh chợt biến thành mùi thơm ngào ngạt.

Đây là mùi hom thơm nhất trong các mùi hoa theo gió bay lại, tiếp theo là tiếng nhạc du dương.

Chớp mắt khắp vòm trời chỗ nào cũng giàn giụa mùi hương kỳ diệu.

Sau nữa trong nhà tối đen bỗng sáng lòa.

Lục Tiểu Phụng bây giờ không nhìn được nữa phải mở mắt ra, chần chừ phát giác trong nhà đầy hoa tươi nháy múa.

Đủ các thứ hoa từ ngoài cửa sổ bay vào rồi nhẹ nhàng hạ xuống đất.

Trên mặt nền nhà dường như đã trải một tấm thảm bằng hoa tươi từ trong nhà ra đến ngoài cửa.

Một người đứng đỉnh từ ngoài cửa tiến vào.

Lục Tiểu Phụng đã coi rất nhiều phụ nữ. Người đẹp có mà người xấu cũng có.

Nhưng suốt đời chàng chưa từng thấy ai tuyệt mỹ như nữ lang này.

Nữ lang mặc tấm áo đen bằng tơ mềm. áo nàng chùng quét đất thướt tha trên tấm thảm hoa.

Mái tóc đen trên đầu nữ lang xoà xuống trên vai. Da mặt nàng trắng và xanh mướt.

Cặp mắt nàng đen láy và sáng ngời.

Nữ lang không đeo một thứ trang sức nào khác mà cũng không mượn vẻ đẹp nào ở bên ngoài.

Nữ lang lững thững đi vào rồi đứng yên trên đồng hoa tươi.

Những bông hoa rực rỡ màu sắc trải dưới nền nhà vì nàng mà bị lu mờ.

Cái đẹp của nữ lang không phải là cái đẹp trên thế gian mà là cái đẹp siêu phàm thoát tục, cái đẹp không thể bình luận hay tả bằng ngòi bút.

Liễu Dư Hận, Tiêu Thu Vũ, Độc Cô Phương len lén lủi vào góc nhà, vẽ mặt đường như rất cung kính.

Lục Tiểu Phụng dường như đã ngừng hơi thở nhưng chàng vẫn chưa ngồi dậy.

Hắc y thiếu nữ lẳng lẳng ngưng thần nhìn chàng bằng cặp mắt trong suốt như giọt sương đọng trên ngọn Mai Côi buổi sáng sớm.

Thanh âm nàng cũng nhẹ nhàng như hơi gió mà là ngọn gió xuân lay động mặt nước trên ngọn núi ở đằng xa.

Nụ cười của nữ lang rất thần bí, thần bí như tiếng sao vi vu từ đằng xa đưa lại, lay chuyển hơi hột khiến người ta vĩnh viễn không biết đâu mà mò.

Nữ lang ngưng thần nhìn Lục Tiểu Phụng mỉm cười rồi đột nhiên quỳ xuống trước mặt chàng.

Cử động của nàng coi chẳng khác một đám mây trắng lơ lửng hạ xuống nhân gian.

Lục Tiểu Phụng không thể nằm im trên giường được nữa.

Đột nhiên chàng nhảy vọt lên. Người chàng biến thành viên đạn bắn tung xuyên qua đỉnh màn.

Tiếp theo " bình " một tiếng vang lên, chàng đã phá thủng nóc nhà.

ánh trăng do lỗ thủng chiếu xuống, người chàng không thấy đâu nữa.

Cặp mắt to tướng của một vị tiểu cô nương đứng trên hoa, phía sau hắc y thiếu nữ giương lên thao láo ra chiều kinh ngạc.

Lục Tiểu Phụng tựa hồ đột nhiên nhìn thấy ma quỷ nên mới bỏ chạy lạng lạng.

Vị tiểu cô nương kia sợ bắn người, không nhìn được hẳn học hỏi :

-Công chúa đối với y lẽ mạo như vậy mà tại sao y chạy trốn? Y sợ gì vậy?

Hắc y thiếu nữ không trả lời trực tiếp câu hỏi của tiểu cô nương. Nàng từ từ đứng dậy, nhẹ nhàng vuốt tóc như bóng mây trôi. Cặp mắt sáng người của nàng lộ vẻ quái lạ. Sau một lúc lâu nàng cất giọng nói khẽ:

-Y quả là người thông minh, thông minh tuyệt vời.

Trong tay Lục Tiểu Phụng còn cầm chung rượu. Rượu trong chung quá ổi đã vãi ra người chàng.

Chàng sấn vào nhà Hoắc lão đầu.

Lúc này Hoắc lão đầu đang uống rượu.

Đây là một căn nhà gỗ hủ lậu cô đơn, dựng lên trong khu rừng táo trên sườn núi.

Tuy căn nhà đã cũ nhưng bên trong có quét tước rất sạch sẽ. Cách bài trí cũng khả quan.

Người Hoắc lão đầu cũng giống như căn nhà gỗ, thấp lùn bé nhỏ, cô đơn, sạch sẽ và sáng sủa.

Lão đang ngồi trên cái ghế nhỏ xinh xắn uống rượu..Mùi rượu rất thơm. Trong nhà bày hai hàng hũ lớn hũ nhỏ toàn là hũ rượu và dường như toàn là rượu ngon.

Hoắc lão đầu thấy Lục Tiểu Phụng tay cầm chung rượu, không nhịn được phải bật cười gãi đầu hỏi:

-Phải chăng đại thiếu gia sợ ta không biết đại thiếu gia tới đây là để uống rượu mà phải cầm chung rượu đến nhắc nhở ta?

Lục Tiểu Phụng cũng cười đáp:

-Lúc tại hạ chạy đi hốt hoảng đến nỗi suýt nữa không kịp mặc quần còn thì giờ đâu mà buông chung rượu xuống. Huống chi trong chung còn rượu vớt bỏ giữa đường thật cũng đáng tiếc.

Hoắc lão đầu lấy làm kỳ chau mày hỏi:

-Chuyện gì mà làm cho đại thiếu gia hốt hoảng dữ vậy?

Thực tình lão nghĩ không ra vì trước nay Lục Tiểu Phụng rất gan lì, những chuyện tày đình chàng cũng coi thường.

Lục Tiểu Phụng thở dài nhăn nhó cười đáp:

-Thực ra chẳng có chuyện gì quan trọng mà chỉ vì một nữ nhân vào nhà tại hạ.

Hoắc lão đầu cười lớn hơn nói:

-Ta nhớ rằng trong nhà đại thiếu gia dường như ngày nào cũng có con gái đến mà chẳng lần nào đại thiếu gia phát sợ đến phải bỏ chạy.

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Nhưng nữ nhân này có chỗ khác đặc biệt.

Hoắc lão đầu hỏi:

-Khác biệt chỗ nào?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chỗ nào cũng khác cả.

Hoắc lão đầu cười híp mắt lại hỏi:

-Chẳng lẽ là một mụn đàn bà xấu như quỷ dạ xoa?

Lục Tiểu Phụng lập tức lắc đầu thật mạnh đáp:

-Chẳng những không xấu như quỷ dạ xoa mà mỹ diệu như thiên tiên, cao quý như công chúa.

Hoắc lão đầu cười hô hố hỏi:

-Thế thì đại thiếu gia còn sợ gì? Sợ nàng cưỡng gian chăng?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

-Nếu thực sự được nàng cưỡng gian thì có người cầm cán chổi đuổi tôi cũng không đi, can chi mà chạy?

Hoắc lão đầu hỏi:

-Vậy y đã làm gì mà đại thiếu gia phải bỏ vĩa cúp đuôi chạy trốn?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Nàng quỳ xuống trước mặt tại hạ.

Hoắc lão đầu giương mắt lên nhìn chàng, mũi lão tựa hồ dài thêm một tấc.

Lục Tiểu Phụng dường như sợ lão không hiểu liền giải thích ngay :

-Nàng tiến vào nhà tại hạ rồi đột nhiên quỳ xuống trước mặt mà quỳ cả hai chân chứ không phải một.

Hoắc lão đầu thở dài sườn sượt nói:

-Trước nay ta vẫn nhận đại thiếu gia là người bạn trẻ rất thông thường, chẳng có bệnh tật chi cả nhưng bây giờ ta lại bắt đầu nảy dạ hoài nghi.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười hỏi:

-Bây giờ lão gia hoài nghi tại hạ mắc bệnh chẳng?

Hoắc lão đầu hỏi lại:

-Một nữ lang đẹp như thiên tiên đến nhà quỳ xuống trước mặt đại thiếu gia mà đại thiếu gia khiếp sợ chạy lạc lõng ư?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

-Chẳng những chạy lạc lõng mà lại xuyên thủng đỉnh màn, phá thủng nóc nhà để chạy trốn.

Hoắc lão đầu thở dài nói:

-Xem chừng không những đại thiếu gia không mắc bện tâm thường mà đầu óc bị tổn thương rất trầm trọng.

Lục Tiểu Phụng cãi:

-Chính vì đầu óc tại hạ rất minh mẫn nên mới chạy trốn.

Hoắc lão đầu " ủa " lên một tiếng.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

-Tại hạ đã bảo không những nàng đẹp lắm mà lại danh đầu rất lớn.

Hoắc lão đầu hỏi:

-Y ở môn phái nào mà danh đầu rất lớn?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-So với công chúa còn lớn hơn.

Hoắc lão đầu hỏi:

-Đại thiếu gia đã nhìn thấy công chúa bao giờ chưa?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chưa, nhưng tại hạ biết rồi. Nàng đã dùng ba tay bảo tiêu thì dù là công chúa chân chính cũng không thể thỉnh được những vị này.

Hoắc lão đầu hỏi:

-Ba nhân vật bảo tiêu đó là những ai?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Liều Dư Hận, Tiêu Thu Vũ và Độc Cô Phương.

Hoắc lão đầu chau mày hỏi:

-Phải chăng là Liều Dư Hận khi gặp cuộc chiến là đánh liều mạng?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chính hắn.

Hoắc lão đầu hỏi:

-Tiêu Thu Vũ con người có dáng vẻ nhược thư sinh mà sức khỏe hơn bò rừng phải không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng rồi.

Hoắc lão đầu hỏi:

-Còn Độc Cô Phương hành tung bất định đi đâu chỉ có một mình chứ gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Chính thị.

Hoắc lão đầu hỏi:

-Cả ba nhân vật này làm bảo tiêu cho thiếu nữ đó ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đúng thế.

Hoắc lão đầu hỏi:

-Y có ba người bảo tiêu như vậy mà lại quỳ xuống trước mặt đại thiếu gia ư?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Phải rồi.

Hoắc lão đầu không nói nữa, tự rót một chung rượu đưa lên miệng uống.

Lục Tiểu Phụng cũng cầm chung rượu còn lại ít rượu uống hết rồi nói:

-Bây giờ lão gia hiểu rõ rồi chứ?

Hoắc lão đầu gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Lão gia thử nghĩ coi tại sao nữ lang kia lại quỳ xuống trước mặt tại hạ?

Hoắc lão đầu đáp:

-Y có việc thỉnh cầu đại thiếu gia.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Một nhân vật như vậy mà lại quỳ xuống thỉnh cầu tại hạ, thỉnh cầu việc gì?

Hoắc lão đầu đáp:

-Vụ này rắc rối đây.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tại hạ chưa gặp nàng bao giờ mà sao nàng lại đến rắc rối?

Hoắc lão đầu đáp:

-Chỉ có hạng ngu ngốc mới giây vào chuyện rắc rối này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại hạ có phải là người ngu ngốc không?

-----oOo-----